

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗ: ΝΙΚΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ: ΑΧΑΪΑΣ

ΑΝΑΦΟΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ:

- Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής

Θέμα: «Ο αγώνας για τους αγωγούς »

Σχετικά με το δημοσίευμα της εφημερίδας «Δημοκρατία» στις 5-9-2012 που αναφέρεται στην προσπάθεια της κυβέρνησης για την υλοποίηση σχεδίου του αγωγού φυσικού αερίου.

Ο αναφέρων Βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

ΠΑΒ	436
19 ΣΕΠ. 2012	

▲ Η προσπάθεια της κυβέρνησης Σαμαρά, όπως και η Αβραμόπουλου (Μ.Κ.Α. εν γένει), θα είναι επίπονη, αλλά μπορεί να προσφέρει καλές θέσεις εργασίας

Ο «ΑΓΩΝΑΣ» ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΩΓΟΥΣ!

Η ΕΠΙΣΤΡΑΤΗΓΙΑ της κυβέρνησης Σαμαρά για απομάκρυνση από το αγωγό νερού γιότο του αγωγού φυσικού αερίου ITGI (Τουρκία - Ελλάδα - Ιταλία) και προσέγγιση του ανταγωνιστικού TAP (Ελλάδα - Αλβανία - Ιταλία) διορθώνει ένα πασιφανές λάθος των Γ. Παπανδρέου και Α. Παπαδήμου, επαναφέροντας τη χώρα στο πεδίο της πραγματικής οικονομικής διπλωματίας. Η κυβερνητική προσπάθεια, αν αποδώσει, θα μεταφραστεί σε επένδυση 1,5 δισ. ευρώ το 2015, με τη δημιουργία 2.000 άμεσων και 10.000 έμμεσων θέσεων εργασίας.

Η επιμονή στον ITGI (εν μέρει δικαιολογημένη λόγω της πολυετούς προσέγγισής) ήταν από το φθινόπωρο του 2011, αντιπαραγωγική, καθώς οι «εισπράξεις» κινούνταν προς διαφορετική κατεύθυνση: η βρετανική BP, η αμερικανική Statoil, η αζερική SOCAR και η γαλλική Total, που θα τροφοδοτήσουν τους αγωγούς από την Κασπία (κοιτάσματα Shah Deniz II), είχαν ήδη το βάρος τους υπέρ του TAP, συμπραστώντας τις αντίστοιχες κυβερνήσεις. Η ελληνική πλευρά μάταιως ήλπιε να συγκρατήσει την ορμή των πρωταγωνιστών της διεθνούς αγοράς ενέργειας.

ΩΣΤΟΙΣ η νέα πολιτική βούληση της Αθήνας, που υλοποιείται μέσω του υπουργού Εξωτερικών Δημήτρη Αβραμόπουλου και του (γνώστη του κλάδου) υπουργού Περιβάλλοντος και Ενέργειας Μ. Παπαγεωργίου, έχει να αντιμετωπίσει πολλά εμπόδια έως τις τελικές αποφάσεις στο πρώτο τρί-

μηνο ή στα μέσα του 2013. Αν η χώρα μας ηττήθηκε στην προσπάθεια της να προσελκύσει μια μεγάλη επένδυση στο ελληνικό έδαφος με τον ITGI, όπου τα συγχρομένα συμφέροντα ήταν ίσως ελέγξιμα, θα πρέπει τώρα να υπερβεί τον εαυτόν, ώστε να φέρει επιτυχές αποτέλεσμα με τον TAP, καθώς οι αντιπαραθέσεις είναι μεγαλύτερες.

Το πρώτο πρόβλημα αφορά την υπόμνηση της κοινοπραξίας Shah Deniz II ότι, αντίθετα με παλαιότερες εκτιμήσεις, δεν θα διαχειρεύσει το φυσικό αέριο σε πολλούς αγωγούς, αλλά μόνον σε έναν. Η επιλογή θα γίνει μεταξύ του TAP, που εκτιμάται ως οικονο-

μικά αποδοτικότερος, και του Nabucco West (Βουλγαρία, Ρουμανία, Ουγγαρία, Αυστρία) που διαθέτει μεγαλύτερη επιβεβαιωμένη απορρόφηση σε ενδιαφερόμενες κυβερνήσεις.

Το δεύτερο, ηττημένο, εντοπίζεται στην υπογραφή διαδοχικής συμφωνίας Ελλάδας - Ιταλίας - Αλβανίας. Τα Τίρανα δεν δείχνουν σημάδια συνεργασίας και εικάζεται ότι θα απαιτήσουν πολλά ανταλλάγματα, καθώς κινούνται με την αλαζονεία ότι, όπως ή άλλως, ο TAP θα διέλθει από το έδαφός τους.

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ερώτημα συνδέεται, εμμέσως πλην σαφώς, με τις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Η Αθήνα έχει ήδη υπογράψει συμφωνία με το πανίσχυρο Αζερικαίπεν, κατόνογο του TAP, ο οποίος σχεδίαστηκε κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να μπορεί να διασυνδεθεί ή με τον TAP ή με τον Nabucco West, προσφέροντας (σε κάθε περίπτωση) σίγουρα κέρδη στην κυβέρνηση Εθνικών. Η τέταρτη πρόκληση συνδέεται με την Κομισιόν που φέρεται να κλίνει προς τον Nabucco West, με αποτέλεσμα η χώρας έτοιμα να επηρεάσουν διάφορες χώρες και εταιρείες προς τη συνολικότερη κατεύθυνση.

Η ελληνική διπλωματική προσπάθεια θα είναι επίπονη, αλλά μόνον με τέτοιον μεγέθος επιτυχίας οι κυβερνήσεις καταφέρνουν να μείνουν στην Ιστορία.

* Εκδόσε του περιοδικού «Αμυνα & Διπλωματία» και συμβούλος ξένων εταιριών μελέτης επιχειρηματικού ρίσκου για τη ΝΑ Ευρώπη.